

Захваљујући залагању Вашингтона на територији Румуније може настати жариште напетости које неће представљати главобољу само за ову државу, већ и за њене најближе суседе. САД уз подршку УН покушавају да преселе из Ирака у Румунију неколико хиљада представника Организације муџахедина иранског народа (Моџахедин-е Халк). Брига такозване цивилизоване заједнице за радикале објашњава се једноставно: као своју мисију муџахедини виде борбу против Ирана који је Запад спреман да ослаби свим могућим средствима.

Иран и Ирак „Моџахедин-е Халк“ сматрају терористичком организацијом. Његово наоружано крило – „Национално-ослободилачка војска Ирана“ – сматра се оснивачем Националног савета отпора који уједињује све опозиционе снаге ове земље. И док је средином 60-их година прошлог века „славна“ историја људи који се нису слагали с режимом шаха почела врло романтично – од идеје оснивања бескласног социјалистичког друштва, касније се претворила у масовне терористичке актове и диверзије. Услед снажног отпора иранских власти „Моџахедин-е Халк“ се пребацио у Иран с чије територије је учествовао у оружаним нападима на територију Ирана за време иранско-ирачког рата, као и у акцијама гушења Курда. Напади на Иран су се наставили и у току наредних година, али сад већ по наговору и под контролом Сједињених Држава.

Ипак, богата „радна биографија“ (око 50 хиљада живота, укључујући и највише функционере Ирана) није сметала ЕУ, а затим и САД да недавно ову организацију избришу са списка терористичких. И сасвим је јасно због чега. По формули „непријатељ мог непријатеља је мој пријатељ“ западни стратеги су постигли врло велике успехе у коришћењу оваквих шема у потребном тренутку: првобитно су и они чланове „Моџахедин-е Халк“ сматрали терористима.

Данас су намере Вашингтона да их смести у Румунију у најмању руку неадекватне, сматра оријенталиста Борис Долгов.

Ако се код румунског руководства буду појавиле озбиљне сумње, а оне ће се појавити, оно треба да се супротстави оваквом козаку. Ова организација делује у Ирану, тамо је проглашена за терористичку, у њеном саставу су терористички дејствијетентати, односно читав низ активности које карактеришу терористичку организацију. Осим тога, намере САД се које с видљивом тенденцијом побољшања односа између Вашингтона и Техерана. А и ситуација у региону ће се заоштрити у случају да се у њему појаве терористи. Очигледно је да нису расположени за мирне односе с представницима других конфесија.

Засад су покушаји САД неуспешни, чак иако су оне изабрале земљу која у доброј мери зависи од политике Вашингтона. Ни за кога није тајна да он јавно и тајно пружа покровитељство Румунији и да је сматра објектом својих геополитичких интереса у току целог постсовјетског периода. И природно, има права да од ње тражи нешто заузврат. У овом случају, чини се да је цена превисока.

Ипак, по неким подацима, питање о пресељењу муџахедина је разматрано на децембарском састанку државног секретара САД Џона Керија и министра иностраних послова Румуније Титуса Корлацеана у Бриселу. Узград речено, годину дана раније су спремност да приме део бораца „Моџахедин-е Халк“ изражавале СРН и Албанија. Међутим, руководство организације инсистира на компактном смештају све три хиљаде истомишљеника који се налазе у америчкој бази у Ираку, што разуме се, албанске и немачке власти нипошто себи не могу да дозволе: превише је опасно. Лидери терориста су се нашли у пат позицији. Нико не жели да их прими, а у самом Ираку се подвргавају ракетирању непознатих лица. Активисти организације за ударе криве садашњу владу Ирака због тога што она сама отворено инсистира на пресељавању радикала на неко друго место.

Реализација америчког плана је опасна, али је мало вероватна, истакао је стручњак Института за стратешке оцене и анализу Сергеј Демиденко.

Пресељавање великог броја људи који су прошли кроз идеолошку и војну обуку у не баш најстабилнији европски регион, неће допринети спокојству. Али, тешко да ће овај сценарио бити реализован. Чак и румунским властима је јасно на шта ће наићи. Борци имају специфично психолошко и ментално устројство. Оријентисани су на рат против неверних, ништа друго не знају да раде. Али, ако сценарио буде остварен, то ће још више заоштрити ситуацију с исламским радикализмом у Европи, тим пре што европске специјалне службе не могу да учине ништа с члановима „Ал Каиде“ који активно делују на југу континента.

Наравно, с извесним оградама напори САД у односу на „непријатеље својих непријатеља“ се могу сматрати племенитима. Наводно, не остављамо „своје“ у невољи. Тим пре што је у Румунији планирана изградња америчке базе, где сасвим лепо могу да се сместе за прво време. Узгред речено, недавни договори о иранском нуклеарном програму у којима су учествовале САД тешко да ће представљати преломни моменат у сукобима двеју земаља. Американци се нису одрекли својих планова о лоцирању система ПРО у Европи који треба да заштити западни свет од ракетног удара Ирана.

Питање о смештању у Румунију чланова организације која се сврстава у исти ред с „Талибаном“ и „Ал Каидом“ данас остаје искључиви прерогатив националне владе ове земље. И сва одговорност за доношење одлуке такође пада на њу. Уосталом, и власти суседне Украјине имају разлога да се замисле. Одлично обучени терористи у великој мери могу добро доћи у насилном смењивању власти или бар за „распиривање“ ионако нестабилне ситуације. Јер, они нису навикли да седе беспослени.

(Илија Харламов – Глас Русије)